

Til Annika Smith, MB

Kære Annika Smith

Tak for din henvendelse af den 30. juni 2020, hvor du stiller følgende spørgsmål til forvaltningen:

" 1) Hvilken lovgivning (regler og paragraffer) regulerer kommunens indsats hvad angår forebyggelse / forebyggende foranstaltninger på det udsatte børne- og ungeområde?

2) Hvor tæt på - eller langt - vurderer forvaltningen, at man i København er fra at stå i en situation, hvor det faldende budget på det udsatte børne- og ungeområde betyder, at børn, der anbefales / indstilles anbragt, ikke vil blive anbragt, men derimod vil modtage forebyggende foranstaltninger i stedet? Spørgsmålet skal ses i lyset af artiklen "Regeringen vil sikre udsatte børn ved med ny lov at anbringe tidligere" i Berlingske den 13/1/20, hvori der står, at "I dag prioriterer mange kommuner den forebyggende indsats. Flere organisationer mener, at dette bunder i, at forebyggelse er langt billigere end anbringelser".

3) Hvordan kategoriserer kommunens forebyggende hjælpeforanstaltninger sig ift. pris? Og hvor tæt på - eller langt - vurderer forvaltningen, at man i København i 2020 vil være fra at stå i en situation, hvor det faldende budget på det udsatte børne- og ungeområde betyder, at børn, der anbefales / indstilles til de dyre(ste) hjælpeforanstaltninger, ikke vil kunne modtage disse hjælpeforanstaltninger?

4) Vil der, hypotetisk set, være tale om lov- eller regelbrud fra kommunens side, såfremt man af økonomiske årsager må fravælge at anbringe eller give de hjælpeforanstaltninger til et barn, som barnet er anbefalet / indstillet til? Spørgsmålet skal ses i lyset af, at det på socialudvalgets møde den 3 juni 2020 af det skriftlige materiale til pkt 5 (resumé) fremgik, at "Københavns Kommune har en lav andel af anbragte børn og unge sammenlignet med de øvrige 6-byer og har også en af de laveste anbringelsesfrekvenser. Det skyldes dels 1) en faglig omstilling til mere hjemmebaserede indsatser og dels 2) at Socialforvaltningen skal hjælpe flere børn og unge samtidig med et faldende budget." Det fremgik desuden af materialet, at "København har en meget stram anbringelsespraksis pga den faglige omstilling og de

12. august 2020

Sagsnummer
2020-0153830

Dokumentnummer
2020-0153830-4

Direktør
Direktionen
Rådhuset
1599 København V.

Telefon
33 66 33 66

www.kk.dk

økonomiske rammevilkår" og at "Anbringelsesfrekvensen vil (dog) alt andet lige falde yderligere uden en investering i flere anbringelser."

5) Kan forvaltningen sige noget om, hvorvidt de faldende økonomiske rammevilkår fra 2015 og frem til nu har medført et fald i antallet af anbringelser og / eller et fald i anvendelsen af dyre foranstaltninger? Er der eksempelvis sket en stigning i antallet af afslag på indstillinger til anbringelse (eller indstillinger til de dyre hjælpeforanstaltninger) fra børnefaglige socialrådgivere, som vurderes at kunne kobles til ovenfor nævnte pkt 2 om, at "Socialforvaltningen skal hjælpe flere børn og unge samtidig med et faldende budget?

6) Er forvaltningen bekendt med, at børnefaglige socialrådgivere enten vælger (eller rådes til) ikke at indstille til anbringelse af eller (dyre) hjælpeforanstaltninger til et barn, fordi de økonomiske rammevilkår på det udsatte børne og ungdomsråde er stramme? Såfremt forvaltningen ikke er bekendt med dette, er det så noget, som forvaltningen har mulighed for aktivt at (be-/)afkræfte ved f.eks. at rette henvendelse til de relevante børnefaglige socialrådgivere (jf. også mundtlig forespørgsel fra undertegnede på socialudvalgets møde den 17/6-20)?

7) Af det skriftlige materiale fra ovenfor nævnte mødepunkt (bilag 1) fremgik, at "Det stigende antal underretninger betyder, at flere børn og unge har behov for hjælp fra Socialforvaltningen. Fra 2014-18 er der derfor sket en stigning på 21 pct af iværksatte foranstaltninger. I 2019 er der sket et mindre fald på 164 foranstaltninger, svarende til et fald på 4 pct. Faldet skyldes særligt den pressede økonomi, der var på det udsatte børne- og ungeområde i 2019. Borgercenter Børn og Unge har frem til og med 2018 kunnet imødegå det stigende antal børn og unge med behov for hjælp gennem omstillingen fra anbringelser til forebyggende foranstaltninger. Men budgettet nåede til et niveau i 2019, hvor det ikke længere var muligt. Mit spørgsmål er på den baggrund: Hvilke typer af forebyggende foranstaltninger blev IKKE iværksat i 2019 grundet en presset økonomi - og hvor mange børn fik dermed ikke den foranstaltning sat i værk, som de var indstillet til? Hvilken type af sager var der tale om? Og hvor mange penge manglede der i budgettet for, at man kunne have hjulpet alle de børn og unge, der blev underrettet om og indstillet foranstaltning(er) eller / og anbringelse til i 2019? Hvordan tegner den tilsvarende udvikling sig for 2020?

8) Vurderer forvaltningen på nuværende tidspunkt, at det udsatte børne- og ungeområde samlet set vil få tilført eller fratrukket midler i forbindelse med regeringens udmøntning af Barnets lov, herunder ønsket om flere / tidligere anbringelser af omsorgssvigtede børn? Hvornår kan forvaltningen med sikkerhed sige, om der bliver tale om en tilførsel eller en fratrækning af midler på området, jf. forvaltningens tidligere vurdering - som jeg husker den - af, at man i Københavns Kommune sandsynligvis vil miste penge, når / hvis den øgede statslige refusion på anbringelsesområdet vil blive modregnet i bloktilskuddet.

9) Eftersom antallet af underretninger og antallet af indstillinger til og iværksættelse af forebyggende foranstaltninger samt anbringelser ikke er kontrollérbart, hvorfor er der så ikke tale om et budgetmæssigt need-to-område? Hvad skal der til for, at forebyggende foranstaltninger samt anbringelser af udsatte børn og unge fremover kunne blive kategoriseret

som need-to? Er det alene en politisk beslutning, eller ligger der andre forhold til hinder herfor?

10) Kan forvaltningen give et groft estimat af, hvor stor en budgettilførsel der - idéelt set - skal allokere det udsatte børne- og ungeområde i 2021 for, at Københavns Kommune ikke alene lever op til loven på området, men også fremover sikrer dels 1) at der sker færre fejl i børnenes sagsbehandling og børnenes retssikkerhed varetages optimalt, 2) at forebyggelsen af anbringelser sker rettidigt og optimalt og følger udviklingen i antallet af indberetninger, 3) at de børn, der alt andet lige har behov for anbringelse får den bedst mulige, mest trygge og stabile anbringelse hos plejefamilier, der er tilstrækkelige både i antal, uddannelse og egnethed til at imødekomme det individuelle barns behov? Hvis muligt må estimatet gerne gå videre end til 2021."

Socialforvaltningens svar

Ad 1) Hvilken lovgivning (regler og paragraffer) regulerer kommunens indsatser hvad angår forebyggelse / forebyggende foranstaltninger på det udsatte børne- og ungeområde?

Forvaltningens indsatser på det udsatte børneområde er reguleret i serviceloven og den tilknyttede vejledning, særligt:

- § 1, som beskriver formålet med serviceloven, og hvem loven vedrører. Det fremgår endvidere af § 1, stk. 3, at "(...). Afgørelser truffet efter serviceloven foretages på baggrund af både faglige og økonomiske hensyn".
- § 11 om blandt andet den tidlige forebyggende indsats
- Kapitel 11 omhandlende særlig støtte til børn og unge, samt
- bestemmelserne i kapitel 25 om handleplaner, tilsyn mv.

Udover selve serviceloven med tilhørende vejledning omfatter reguleringen af området også løbende udtalelser fra Ankestyrelsen ift. fortolkning af loven fx i form af principafgørelser samt relevante bekendtgørelser på området.

Forvaltningen har for at understøtte den konkrete udmøntning af lovgivningen på området udarbejdet et vejledende visitationsgrundlag (taget til efterretning af Socialudvalget på mødet den 3. juni 2020). Det vejledende visitationsgrundlag har til formål at skabe tydelighed og ensartet bevillingspraksis omkring følgende ydelser:

- Tidlige forebyggende indsatser (§ 11 stk. 1-3)
- Psykologbehandling og familiebehandling (§ 52, stk. 3, nr. 3)
- Kontaktperson (§ 52, stk. 3, nr. 6)
- Aflastning (§ 52, stk. 3, nr. 5)
- Anbringelse uden for hjemmet (§ 52, stk. 3, nr. 7)
- Støtteperson til forældre med anbragte børn (§ 54, stk. 1)
- Efterværn (§ 76, stk. 3, nr. 1-3).

De udvalgte bestemmelser udgør en række af de mest benyttede indsatser og foranstaltninger i Borgercenter Børn og Unge. Det vejledende visitationsgrundlag er udarbejdet under hensyn til den økonomiske ramme og beskriver, hvad forvaltningen som udgangspunkt tilbyder de udsatte

børn, unge og familier inden for hver bestemmelse, og afspejler således den eksisterende praksis. Det vejledende visitationsgrundlag er, som det også lyder af titlen vejledende, og den konkrete afgørelse baseres altid på en konkret og individuel vurdering af borgerens behov. Det betyder, at støtten i nogle tilfælde vil være højere og i andre tilfælde lavere end, hvad der er beskrevet i det vejledende visitationsgrundlag.

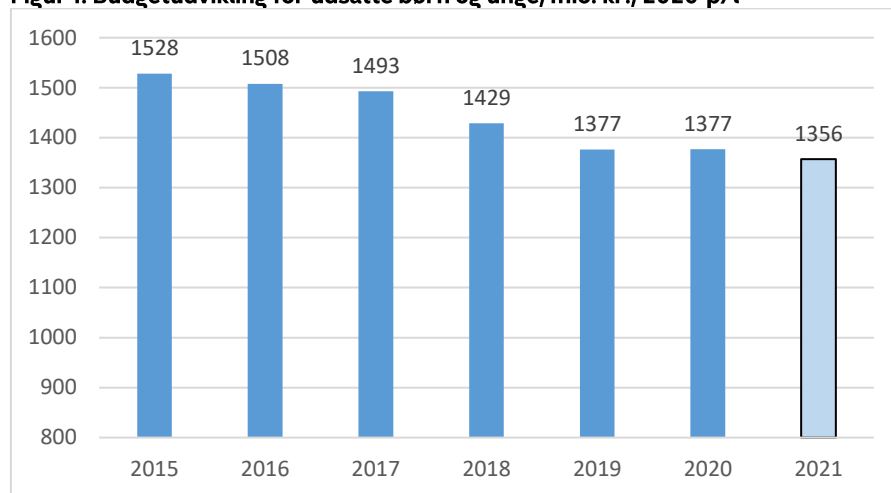
Sager om støtte til udsatte børn og unge og deres familie er ofte komplekse. For at sikre en helhedsvurdering, og at der træffes den rigtige beslutning under hensyn til lovens bestemmelser, vurderes sagerne af fagpersoner og ledere på forskellige niveauer.

Ad 2) Hvor tæt på - eller langt - vurderer forvaltningen, at man i København er fra at stå i en situation, hvor det faldende budget på det udsatte børne- og ungeområde betyder, at børn, der anbefales / indstilles anbragt, ikke vil blive anbragt, men derimod vil modtage forebyggende foranstaltninger i stedet? Spørgsmålet skal ses i lyset af artiklen "Regeringen vil sikre udsatte børn ved med ny lov at anbringe tidligere" i Berlingske den 13/1/20, hvori der står, at "I dag prioriterer mange kommuner den forebyggende indsats. Flere organisationer mener, at dette bundler i, at forebyggelse er langt billigere end anbringelser"

Det er forvaltningens vurdering, at forvaltningen på trods af den aktuelle økonomiske situation anbringer børn, når det er nødvendigt, ligesom alle afgørelser i børnesager træffes på baggrund af en konkret og individuel vurdering, som lovgivningen foreskriver. Vurderingen af, om der skal ske en anbringelse i en konkret sag, sker ud fra både faglige og økonomiske hensyn jf. servicelovens § 1.

Det har med Tæt På Familien fra 2015 (investeringscase fra Budget 2015) været en bevidst faglig strategi at nedbringe brugen af anbringelser og i stedet styrke den forebyggende indsats, så flere børn og unge kan blive i hjemmet og fastholde deres tilknytning til familien.

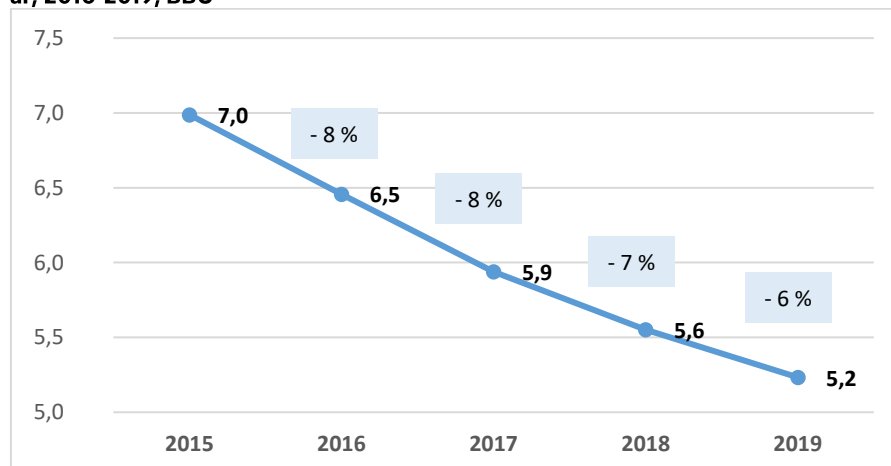
Omstillingen i regi af Tæt På Familien fra anbringelser til forebyggelse har samtidig betydet, at forvaltningen har kunnet hjælpe flere børn og unge inden for et faldende budget, jf. figur 1. Samlet har det betydet en faldende anbringelsesfrekvens de seneste år, og København har nu en af landets laveste anbringelsesfrekvenser på 5,6 anbragte børn og unge pr. 1.000 børn og unge i alderen 0-17 år (2018).

Figur 1: Budgetudvikling for udsatte børn og unge, mio. kr., 2020-p/l

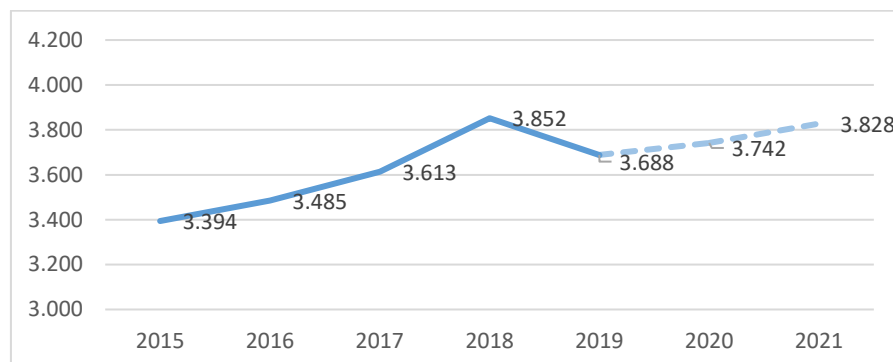
Note: I budget 2021 er medregnet alle kendte bevillingsmæssige ændringer, herunder bevillingsudløb, stigende profiler fra tidligere år samt effektiviseringsbidrag.

Faldet i anbringelsesfrekvensen er således drevet af forvaltningens faglige stillingtagen til, hvad der gavner udsatte børn og unge samtidig med, at det har været en nødvendighed som følge af den økonomiske ramme for området.

Der er dog en nedre grænse for antallet af anbringelser, da nogle børn skal anbringes af beskyttelsesmæssige hensyn. Forvaltningen forventer derfor ikke, at det vil være muligt fortsat at nedbringe antallet af anbringelser i samme takt som hidtil. Af figur 2 fremgår det, at det årlige fald i anbringelsesfrekvensen blev mindre år for år i perioden 2015-2019 grundet omstillingen fra anbringelser til forebyggende indsatser samtidig med ændringer i vilkårsrammen.

Figur 2: Udviklingen i antallet af anbragte børn og unge pr. 1.000 indbyggere, 0-22 år, 2015-2019, BBU

Pga. det stigende antal underretninger forventer forvaltningen en stigning i antallet af børn og unge med behov for foranstaltninger (figur 3).

Figur 3: Historisk og fremskrevet antal foranstaltninger 2014-2021, helårspersoner

Note: De fremskrevne tal er forvaltningens bud på den fremadrettede udvikling baseret på udviklingen i 2014-2019 og skal derfor læses med forbehold.

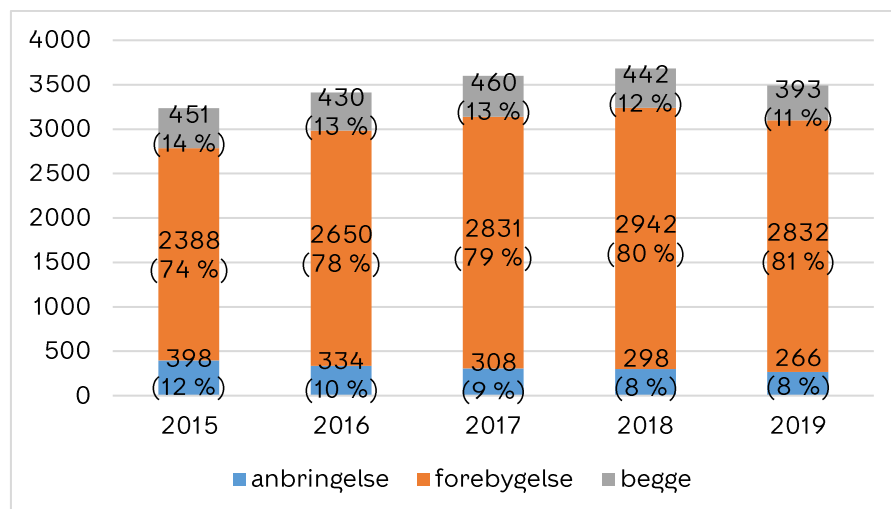
Hvis anbringelsesfrekvensen skal fastholdes eller øges, er der således behov for tilførsel af midler. En anden løsning til finansiering af fastholdelse eller stigning i anbringelsesfrekvensen er at skære betragteligt i de forebyggende indsatser. Forvaltningen vurderer dog, at denne løsning er socialfagligt mere risikabel, da konsekvensen af en nedprioritering af de forebyggende indsatser på den lange bane kan medføre behov for flere anbringelser på sigt.

Det skal understreges, at der kun er meget begrænset forskningsmæssig viden om effekten af anbringelser, og det er derfor ikke muligt entydigt at konkludere, om og hvornår anbringelse er den fagligt rigtige indsats for børn, som ikke trives i hjemmet. Det er således ikke muligt for forvaltningen at komme med et konkret svar på, hvad der er det rette anbringelsesniveau.

Ad 3) Hvordan kategoriserer kommunens forebyggende hjælpeforanstaltninger sig ift. pris? Og hvor tæt på - eller langt - vurderer forvaltningen, at man i København i 2020 vil være fra at stå i en situation, hvor det faldende budget på det udsatte børne- og ungeområde betyder, at børn, der anbefales / indstilles til de dyre(st) hjælpeforanstaltninger, ikke vil kunne modtage disse hjælpeforanstaltninger?

Den overordnede udvikling er (se tabel 4), at antallet af forebyggende foranstaltninger siden 2015 har været stigende og nåede det højeste niveau i 2018. I 2019 faldt antallet af foranstaltninger for første gang i flere år på trods af det stigende antal underretninger, som forvaltningen modtager. Den samlede udvikling i foranstaltningsmønstret skyldes både en bevidst faglig strategi med en omstilling fra anbringelser til forebyggende foranstaltninger, og at flere børn og unge skal hjælpes inden for et faldende budget.

Figur 4: Antal unikke børn og unge 0-17 år med en aktiv foranstaltning efter SL § 52 i perioden 2015-2019, BBU

For så vidt angår spørgsmålet om enhedspriser, kan prisen på en indsats variere meget inden for samme type indsats alt efter barnets eller den unges behov i den konkrete sag.

Af tabel 1 fremgår det, hvordan forebyggende foranstaltninger og anbringelser fordeler sig ift. udgifter, antal børn opgjort i helårsbørn og enhedspris i 2019. Enhedsprisen er her medtaget for at vise, hvad et tilbud inden for hver kategori i gennemsnit koster.

Tabel 1: Opgørelse over forebyggende foranstaltninger og anbringelser fordelt ift. udgifter, antal børn (helårsbørn) og enhedspris for 2019.

Beløb i 1.000 kr.	Udgift 2019	Helårsbørn	Enhedspris
Forebyggende foranstaltninger			
Dagbehandling	120.524	397	304
Familiebehandling	124.994	975	128
Døgnophold	21.418	15	1.432
Aflastningsordninger	29.698	269	111
Kontaktperson for barnet	97.788	518	189
Kontaktperson for hele familien	1.598	90	18
Formidling af praktiktilbud	2.013	18	110
Anden hjælp	2.894	288	10
Økonomisk støtte	9.466	182	52
Anbringelser			
Plejek familier	187.593	319	588
Netværkspleje	18.556	107	173
Socialpædagogiske opholdssteder	36.747	35	1.059
Øvrige døgnophold	21.153	62	341

Døgninstitutioner	142.641	186	769
-------------------	---------	-----	-----

Note: Denne opgørelse tager ikke højde for, at et barn eller en ung kan optræde flere gange i opgørelsen, hvis det modtager flere foranstaltninger samtidig.

De afgørelser, som fagpersoner og ledere på forskellige niveauer træffer, beror på en konkret og individuel vurdering ud fra lovgivningens bestemmelser og forvaltningens serviceniveau. Der er således fokus på, at udsatte børn og unges situation vurderes ud fra en helhedsbetragtning, så de modtager den rette støtte på det rette tidspunkt. Den økonomiske ramme har her betydning for forvaltningens niveau for indsats, og hvordan indsatser tilrettelægges jf. det vejledende visitationsgrundlag for børneområdet, hvor der er en særskilt udfordring i forhold det forventede fald i budgettet de kommende år.

Forvaltningen prioriterer altid de mest nødvendige foranstaltninger, og et faldende budget kan derfor medføre forringelse af især det forebyggende arbejde. Forvaltningen er usikker på i hvilket omfang, det vil være muligt at nedbringe antallet af anbringelser yderligere.

Ad 4) Vil der, hypotetisk set, være tale om lov- eller regelbrud fra kommunens side, såfremt man af økonomiske årsager må fravælge at anbringe eller give de hjælpeforanstaltninger til et barn, som barnet er anbefalet / indstillet til? Spørgsmålet skal ses i lyset af, at det på socialudvalgets møde den 3 juni 2020 af det skriftlige materiale til pkt 5 (resumé) fremgik, at "Københavns Kommune har en lav andel af anbragte børn og unge sammenlignet med de øvrige 6-byer og har også en af de laveste anbringelsesfrekvenser. Det skyldes dels 1) en faglig omstilling til mere hjemmebaserede indsatser og dels 2) at Socialforvaltningen skal hjælpe flere børn og unge samtidig med et faldende budget." Det fremgik desuden af materialet, at "København har en meget stram anbringelsespraksis pga den faglige omstilling og de økonomiske rammevilkår" og at "Anbringelsesfrekvensen vil (dog) alt andet lige falde yderligere uden en investering i flere anbringelser."

Som skrevet under spørgsmål 1 arbejder forvaltningen ud fra et lovgrundlag (servicelovens § 1, stk. 3), hvoraf det fremgår, at afgørelser om foranstaltning efter serviceloven skal foretages på baggrund af både faglige og saglige økonomiske hensyn. Dette gælder medarbejdere såvel som ledere. Det afgørende er i den sammenhæng, at der træffes en konkret og individuel vurdering og ikke, hvad der indstilles til.

Her skal faglige hensyn forstås som de socialfaglige hensyn, der er relevante i forhold til barnets ellers den unges situation og i forhold til den konkrete sag.

Økonomiske hensyn vil sige, om tilbud efter loven er anskaffet og eller leveret på en økonomisk hensigtsmæssig måde. Et eksempel er, at det billigste tilbud skal vælges, hvis flere tilbud vurderes egnede til at opfylder barnets ellers den unges behov.

Hertil kommer, at afgørelser truffet efter serviceloven altid skal bero på en konkret og individuel vurdering af barnets situation. Det er ikke et lovkrav, at den enkelte sagsbehandlers indstilling om en sags udfald skal følges.

Sager om støtte til udsatte børn og unge og deres familie er ofte meget komplekse. For at sikre en helhedsvurdering, og at der træffes den rigtige beslutning under hensyn til lovens bestemmelser, vurderes sagerne af fagpersoner og ledere på forskellige niveauer i hhv. visitationsudvalg og anbringelsesudvalg:

- Visitationsudvalget tager stilling til indstillinger om igangsættelse af forebyggende indsatser. Dette udvalg består af udvalgte socialrådgiverkollegaer og ledere fra den enkelte myndighedsenhed.
- Anbringelsesudvalget, der tager stilling til indstillinger om anbringelse. Her er områdechef (formand), områdejurist og repræsentant for sikkerhedsplansgruppen faste medlemmer. Områdejuristens primære rolle i anbringelsesudvalget er at kvalitetssikre det juridiske grundlag for anbringelsen, mens områdechefen har det endelige faglige ansvar for at vurdere, hvorvidt der samlet set er et anbringelsesgrundlag.

Denne organisering er til for at understøtte, at børnesagerne opfylder gældende lovgivning, hvor der både foretages en samlet faglig vurdering i hver enkelt sag og tages saglige økonomiske hensyn, så den samlede økonomiske ramme for området anvendes bedst muligt.

Ad 5) Kan forvaltningen sige noget om, hvorvidt de faldende økonomiske rammevilkår fra 2015 og frem til nu har medført et fald i antallet af anbringelser og / eller et fald i anvendelsen af dyre foranstaltninger? Er der eksempelvis sket en stigning i antallet af afslag på indstillinger til anbringelse (eller indstillinger til de dyre hjælpeforanstaltninger) fra børnefaglige socialrådgivere, som vurderes at kunne kobles til ovenfor nævnte pkt 2 om, at "Socialforvaltningen skal hjælpe flere børn og unge samtidig med et faldende budget?"

Den overordnede udvikling er (se figur 4), at antallet af forebyggende foranstaltninger siden 2015 har været stigende og nåede det højeste niveau i 2018. I 2019 faldt antallet af foranstaltninger for første gang i flere år på trods af det stigende antal underretninger, som forvaltningen modtager. Den samlede udvikling i foranstaltningsmønsteret skyldes både en bevidst faglig strategi med en omstilling fra anbringelser til forebyggende foranstaltninger, og at flere børn og unge skal hjælpes inden for et faldende budget. Forvaltningen forventer frem mod 2021 en stigning i antallet af børn og unge med behov for foranstaltninger, jf. figur 3.

Forvaltningen har ikke systematisk ledelsesinformation i forhold til indstillingerne til anbringelsesudvalg, og hvor ofte man i udvalget vurderer, at andre foranstaltninger end anbringelse kan imødekomme barnets behov, og der derfor gives afslag på anbringelse.

Der henvises til tidligere svar under spørgsmål 2 om, at en fastholdelse eller øgning af anbringelsesfrekvensen forudsætter tilførsel af midler eller en betragtelig nedskæring i de forebyggende foranstaltninger.

Ad 6) Er forvaltningen bekendt med, at børnefaglige socialrådgivere enten vælger (eller rådes til) ikke at indstille til anbringelse af eller

(dyre) hjælpeforanstaltninger til et barn, fordi de økonomiske rammevilkår på det udsatte børne og ungdomsråde er stramme? Såfremt forvaltningen ikke er bekendt med dette, er det så noget, som forvaltningen har mulighed for aktivt at (be-/)afkræfte ved f.eks. at rette henvendelse til de relevante børnefaglige socialrådgivere (jf. også mundtlig forespørgsel fra undertegnede på socialudvalgets møde den 17/6-20)?

Som beskrevet ovenfor skal afgørelser om foranstaltning efter serviceloven foretages på baggrund af både faglige og saglige økonomiske hensyn. Dette gælder medarbejdere såvel som ledere. Den konkrete afvejning af disse hensyn må antages at foregå både i de formelle udvalg (hhv. visitations- og anbringelsesudvalg) og som led i den daglige sparring mellem kolleger og mellem medarbejder og leder. Men det er vigtigt at understrege, at afgørelser truffet efter serviceloven altid skal bero på en konkret og individuel vurdering af barnets situation, og at det ikke må undlades at iværksætte støtte alene af økonomiske hensyn.

Forvaltningen vil drøfte spørgsmålet i regi af MED systemet i Borgercenter Børn og Unge.

Ad 7) Af det skriftlige materiale fra ovenfor nævnte mødepunkt (bilag 1) fremgik, at "Det stigende antal underretninger betyder, at flere børn og unge har behov for hjælp fra Socialforvaltningen. Fra 2014-18 er der derfor sket en stigning på 21 pct af iværksatte foranstaltninger. I 2019 er der sket et mindre fald på 164 foranstaltninger, svarende til et fald på 4 pct. Faldet skyldes særligt den pressede økonomi, der var på det udsatte børne- og ungeområde i 2019. Borgercenter Børn og Unge har frem til og med 2018 kunnet imødegå det stigende antal børn og unge med behov for hjælp gennem omstillingen fra anbringelser til forebyggende foranstaltninger. Men budgettet nåede til et niveau i 2019, hvor det ikke længere var muligt. Mit spørgsmål er på den baggrund: Hvilke typer af forebyggende foranstaltninger blev IKKE iværksat i 2019 grundet en presset økonomi - og hvor mange børn fik dermed ikke den foranstaltning sat i værk, som de var indstillet til? Hvilken type af sager var der tale om? Og hvor mange penge manglede der i budgettet for, at man kunne have hjulpet alle de børn og unge, der blev underrettet om og indstillet foranstaltning(er) eller / og anbringelse til i 2019? Hvordan tegner den tilsvarende udvikling sig for 2020?"

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 4., hvor det fremgår, hvor mange børn (helårsbørn), som blev visiteret til specifikke foranstaltningstyper i 2019, forvaltningens udgifter hertil samt enhedspriserne. foranstaltningsmønstret fremgår. Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål 3, faldt antallet af foranstaltninger i 2019 - dvs. både forebyggende foranstaltninger og anbringelser.

Forvaltningen kan ikke entydigt konkludere, at faldet i en bestemt type foranstaltning skyldes en ændring i visitationspraksis pga. økonomiske rammevilkår. Som skrevet vurderer medarbejdere og ledere sagerne konkret og individuelt og ud fra både faglige og saglige økonomiske hensyn.

Forvaltningen har på nuværende tidspunkt ikke data, som siger noget om, hvorvidt en underretning burde have ført til en foranstaltning. Ca. 20 % af indkomne underretninger i forvaltningen munder ud i en foranstaltning, hvorfor den bedste indikation er frekvensen af indsatser på både forebyggende foranstaltninger og anbringelser, idet en uændret frekvens hen over en årrække er udtryk for, at andelen af børn og unge, der får støtte, fastholdes, når børnetallet stiger. En ensartet frekvens over en årrække er således udtryk for et stabilt serviceniveau.

Fra 2018 til 2019 faldt budgettet fra 1429 mio. kr. til 1377 mio. svarende til ca. 52 mio. kr. (figur 1). Budgetterne for 2019 og 2020 er på samme niveau.

Ad 8) Vurderer forvaltningen på nuværende tidspunkt, at det udsatte børne- og ungeområde samlet set vil få tilført eller fratrukket midler i forbindelse med regeringens udmøntning af Barnets lov, herunder ønsket om flere / tidligere anbringelser af omsorgssvagede børn? Hvornår kan forvaltningen med sikkerhed sige, om der bliver tale om en tilførsel eller en fratagelse af midler på området, jf. forvaltningens tidligere vurdering - som jeg husker den - af, at man i Københavns Kommune sandsynligvis vil miste penge, når / hvis den øgede statslige refusion på anbringelsesområdet vil blive modregnet i bloktilskuddet.

Forvaltningen har på nuværende tidspunkt ikke set Økonomiforvaltningens endelige vurdering af udligningsreformens betydning for Københavns Kommunes samlede økonomi. Det er forventningen, at forvaltningen modtager yderligere information herom i august 2020.

Som en del af udligningsreformen ændres reglerne for statsrefusion på særligt dyre enkeltsager. Regeringen vil øge refusionsmulighederne i dyre sager, så økonomi ikke spiller en rolle ift. afgørelser om anbringelser. Det skal dog finansieres ved en tilsvarende reduktion i bloktilskuddet og ikke via tilførsel af nye midler til det øgede antal anbringelser. Der er således tale om en ny fordeling af midlerne på området mellem landets kommuner.

Det bemærkes, at området i forvaltningen udelukkende tildeles flere midler, hvis det sker via de politiske budgetforhandlinger i kommunen.

Ad 9) Eftersom antallet af underretninger og antallet af indstillinger til og iværksættelse af forebyggende foranstaltninger samt anbringelser ikke er kontrollerbart, hvorfor er der så ikke tale om et budgetmæssigt need-to-område? Hvad skal der til for, at forebyggende foranstaltninger samt anbringelser af udsatte børn og unge fremover kunne blive kategoriseret som need-to? Er det alene en politisk beslutning, eller ligger der andre forhold til hinder herfor?

Økonomiforvaltningen har oplyst følgende:

"Det er besluttet med Indkaldelsescirkulæret for budget 2021, at Need to - Risikosager omfatter:

Uforudsete sager, der medfører større merudgifter i budgetåret og frem, og som er forårsaget af lovgivning, udefrakommende begivenheder (arbejdstilsyn, konkurser, kontraktafklaringer mv.) og

lignende. For udfordringer i indeværende år henvises til bl.a. proceduren for kommunens risikoliste. Forvaltningerne har ansvar for at undersøge, hvorvidt risikosagen kan skaleres, og det skal klart fremgå, at det er minimumssceneriet, der betegnes som need to. Det betyder bl.a. ved ny lovgivning, at need to - risikosager kun omfatter udgifter til omkostningseffektivt at levere det serviceniveau, der forudsættes som minimum i lovgivningen. Et højere serviceniveau end fastsat i lovgivningen vil således være op til særskilt politisk prioritering. Forvaltningerne er forpligtede til at undersøge, hvorvidt udgifterne kan dækkes af kompenserende besparelser og interne omprioriteringer. Herudover skal der tages stilling til om need to udfordringen er afgrænset i tid eller varig.

Det bemærkes, at der i definitionen af 'need to' ikke tages stilling til, om et område er 'kontrollerbart' eller ej. Need to-kriteriet er et prioriteringsredskab, der gør det muligt at udskille budgetønsker til politisk prioritering, der er forårsaget af ny lovgivning, andre nye udefrakommende og uforudsete pålæg, udefrakommende og uforudsete begivenheder (konkurser, kontraktafklaringer) og lignende.

Øvrige budgetønsker, der ikke falder inden for need to-kriteriet, men på anden vis udgør en økonomisk udfordring i forvaltningerne kan løftes som 'specifikke udfordringer'.

Definitionen af need to-kriterierne er en politisk beslutning, som hvert år vedtages med indkaldelsescirkulæret for årets budget.

I mange tilfælde vil samfundsændringer påvirke efterspørgslen på kommunens tilbud og kerneopgaver, uden at dette nødvendigvis vil give anledning til, at medfølgende udgifter skal karakteriseres som need to. Et budgetønske kategoriseres således ikke som need to, blot fordi kommunen har pligt til at udføre en opgave, der ikke er ny. Foranstaltninger og anbringelser af udsatte børn og unge er en kommunal kerneopgave, hvor kommunen selv foretager visitationen og har ansvar for at vurdere foranstaltningens karakter. Social- og Økonomiforvaltningen har løbende vurderet årsagerne til udviklingen i underretninger. Årsagerne er mangeartede og vanskelige at isolere, og der er enighed om, at stigende underretninger i sig selv ikke er tilstrækkeligt til, at området kan karakteriseres som need to i henhold til de nuværende kriterier."

Ad 10) Kan forvaltningen give et groft estimat af, hvor stor en budgettilførsel der - idéelt set - skal allokeres det udsatte børne- og ungeområde i 2021 for, at Københavns Kommune ikke alene lever op til loven på området, men også fremover sikrer dels 1) at der sker færre fejl i børnenes sagsbehandling og børnenes retssikkerhed varetages optimalt, 2) at forebyggelsen af anbringelser sker rettidigt og optimalt og følger udviklingen i antallet af indberetninger, 3) at de børn, der alt andet lige har behov for anbringelse får den bedst mulige, mest trygge og stabile anbringelse hos plejefamilier, der er tilstrækkelige både i antal, uddannelse og egnethed til at imødekomme det individuelle barns behov? Hvis muligt må estimatet gerne gå videre end til 2021."

Som skrevet arbejder forvaltningen ud fra gældende bestemmelser på området. Forvaltningen er i gang med at udarbejde de bestilte

budgetnotater, som udgør svaret på spørgsmål 10. Du vil modtage disse hurtigst muligt.

Venlig hilsen

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Mikkel Boje', written in a cursive style.

Mikkel Boje